

opusdei.org

Preoți numerari sau asociați: Pentru ca ceilalți „să strălucească”

Preoții incardinați în Prelatura Opus Dei: o misiune de slujire dedicată promovării sfințeniei și apostolatului celorlalți membri ai Lucrării și a celor care participă la activitățile Opus Dei.

28.06.2024

Aventura celor doisprezece apostoli a început în momentul în care l-au

văzut pe Isus transformând apa în vin la o nuntă. Mai târziu, l-au văzut iertând păcătoșii și punând mâinile pe bolnavi. Au ajutat activ la hrănirea mulțimilor și au ascultat discursul despre pâinea vieții. Milostivirea față de toți oamenii era o lecție zilnică pentru acest grup pe care Isus îl alesese dintre discipolii săi, bărbați și femei care îl însoțeau cu entuziasm.

După trei ani, apostolii au ajuns la Ierusalim pentru Paște. Ei au adus cu ei experiența prețioasă a tot acel timp de trăire în strânsă legătură cu Domnul, dar credința lor era încă imatură: le lipsea lecția crucii și contemplarea Celui înviat. În acele zile, în camera de sus, Isus instituia Euharistia sub ochii lor. Și chiar acolo, în acea cameră, îi va consacra preoți, pentru ca ei să perpetueze jertfa sa de iubire de-a lungul veacurilor.

„Faceți aceasta în amintirea mea” (Lc 22,19): aceste cuvinte, care au rămas întipărite în inimile lor, au ajuns până la noi cu toată forța pe care o au. Din acel moment, în ascultare față de această poruncă, preoții le repetă cu admirație și recunoștință în celebrarea Euharistiei. Isus lasă ceea ce este mai sfânt – trupul și sângele său – în mâinile oamenilor obișnuiți și îi trimite *să lege și să dezlege* pe pământ, îndeplinindu-și funcția preoțească în favoarea oamenilor (cf. Mt 16,19). Prin voința lui Cristos, această preoție ministerială este o realitate esențială: fără ea nu ar exista Biserica.

Preoți cu carisma din 2 octombrie

[1]

Să ne întoarcem acum în timp, de la Ierusalimul secolului I la Madridul secolului XX. Opus Dei este la început, iar Sfântul Josemaría împărtășește această carismă

incipientă cu unii dintre prietenii săi preoți diecezeni, cărora le cere să colaboreze la sarcinile pe care le pune în mișcare. Cu toate acestea, majoritatea acestor preoți buni nu și-au însușit lumina pe care Dumnezeu i-o dăduse Sfântului Josemaría și, cu timpul, s-au despărțit de activitățile sale ^[2]. Atunci, fondatorul și-a dat seama că preoții de care această familie avea nevoie, cu dedicare deplină, vor trebui să vină din rândul laicilor care se alăturau și începeau să trăiască conform vocației la Opus Dei. Curând a început să-i întrebe pe unii dintre ei dacă erau dispuși în mod liber să ia în considerare chemarea lui Dumnezeu la preoție, pentru a sluji într-un mod nou familia care tocmai se născuse. Ani mai târziu, în 1943, Sfântul Josemaría va primi o lumină care va rezolva calea incardinării lor în Lucrare; și, începând din 1944, credincioșii numerari vor începe să primească hirotonirea preoțească în grupuri

mai mult sau mai puțin numeroase. Câteva decenii mai târziu, după moartea Sfântului Josemaría, în timp ce Fericitul Álvaro se afla în fruntea Opus Dei, unii dintre asociați au fost și ei hirotoniți pentru prima dată.

Sfântul Josemaría a scris trei scrisori fiilor săi preoți, în care a descris trăsăturile specifice ale preoției acestor numerari și asociați în Lucrare ^[3]. Când a început să scrie a treia dintre aceste scrisori, în 1956, trecuseră treisprezece ani de la hirotonirea primilor trei, Álvaro del Portillo, José Luis Múzquiz și José María Hernández Garnica, și peste 150 de numerari fuseseră deja hirotoniți preoți. În aceste documente găsim răspunsuri la cele mai importante întrebări: care este identitatea lor specifică, care este misiunea lor pastorală și, în cele din urmă, care este stilul lor de viață, în contextul vocației lor în Opus Dei.

Schimbă totul și nu schimbă nimic

Cu mult înainte de a-și discerne posibila chemare la preoție, numerarii și asociații au îmbrățișat deja darul celibatului prin acceptarea vocației lor. Până la hirotonire, chemarea divină i-a determinat să imite viața ascunsă a lui Cristos: ani de muncă intensă și evanghelizare. Creștini obișnuiți, ca toți ceilalți din Lucrare, ei încearcă să trăiască cu un suflet cu adevărat sacerdotal: îi oferă lui Dumnezeu întreaga lor existență ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui (cf. Rom 12,1), comunicând viața lui Cristos atâtor prieteni și cunoscuți. Ce înseamnă, așadar, preoția pentru acești bărbați celibatari care, de ani de zile, s-au străduit să trăiască ca niște apostoli în locurile lor de muncă?

Dintr-o parte, schimbă totul, deoarece transformarea adusă de sacrament este radicală. Hirotonirea

preoțească dă un nou sens vieții lor, îi face slujitori ai tainelor lui Dumnezeu (cf. 1Cor 4,1); îi investește cu un nou mod de a fi și de a fi în lume, întrupând preoția unică a lui Isus Cristos (cf. Evr 5,1). Ei sunt hirotoniți, în cuvintele Sfântului Josemaría, „să fie nimic mai mult și nimic mai puțin decât preoți *cu totul și cu totul*, preoți sută la sută” [4].

Totuși, în timp ce *totul se schimbă*, *nimic nu se schimbă* în esența vocației lor la Lucrare. În orice caz, dedicarea lor față de Cristos și angajamentul lor față de Biserică sunt reafirmate. Din acest motiv, numerarii și asociații care sunt chemați la preoție în Lucrare nu suferă o „*criză de identitate*; vocația lor la Opus Dei rămâne neschimbată și intactă” [5].

Încă de pe vremea când era seminarist, Sfântul Josemaría a înțeles identitatea preotului ca o slujire. „Noi nu vrem decât să slujim”

[6]. Aceasta a fost experiența propriei sale vieți. În 1930, la câțiva ani după hirotonirea sa preoțească, cineva i-a cerut amănunte despre viitoarea sa *carieră preoțească*. Sfântul Josemaría i-a scris: „Preoția, – i-am spus –, nu este o carieră, este un apostolat! – Așa o simt eu. Și am vrut să o consemnez în aceste notițe pentru ca, cu ajutorul Domnului nostru, să nu uit niciodată diferența” [7]. În scrisoarea menționată mai sus, datată 1956, Sfântul Josemaría sublinia această dorință încă de la primul rând: „Ați fost hirotoniți, fiii mei, preoți, pentru a sluji. Permiteți-mi să încep prin a vă reaminti că misiunea voastră preoțească este o misiune de slujire. Vă cunosc și știu că acest cuvânt – a sluji – rezumă strădaniile voastre, întreaga voastră viață și este mândria voastră și mângâierea mea” [8]. Orizontul de viață al preotului este, în cele din urmă, să repete ceea ce a făcut Isus

la ultima cină: să îngenuncheze la picioarele prietenilor săi.

A se îngenunchea pentru a-i ajuta pe laici în vocația lor

Pedro Casciaro își amintește cum, într-o zi, Sfântul Josemaría l-a invitat să-și ia un timp pentru a discerne chemarea la preoție. Când a decis că această cale ar putea fi într-adevăr pentru el, povestește cum, îngenuncheat alături de el în capela casei în care se aflau, fondatorul Opus Dei i-a arătat covorul roșu așezat la picioarele altarului și i-a spus: „Preotul trebuie să fie ca acel covor; pe acesta este consacrat Trupul Domnului nostru; este lângă altar, da, dar este acolo pentru a sluji; într-adevăr, el este acolo pentru a-i face pe ceilalți să pășească ușor, și vezi?, nu se plânge, nu protestează. Înțelegi ce este slujirea preotului? Vei vedea că mai târziu, în viața ta, vei reflecta asupra acestui lucru” ^[9].

În cazul preotului numerar sau asociat, conținutul fundamental al acestei slujiri constă în a se pune la dispoziția surorilor și fraților săi – în genunchi – pentru a-i ajuta să-și îndeplinească misiunea. Noul loc al preotului în Lucrare se cristalizează ca un serviciu pentru sfințenia și apostolatul celorlalți și, prin urmare, și ca un păzitor al unității care le face posibile. Cine observă un covor? Cine evită să-l folosească atunci când rațiunea lui de a fi este tocmai aceea de a-i face pe ceilalți să se simtă confortabil și de a-i feri de frigul pământului? La fel ca un covor bun care stă discret, preotul Lucrării rămâne cu drag în fundal, pentru că știe că, lăsându-i pe frații săi laici să strălucească, el este mai eficient: în acest fel își îndeplinește misiunea. Așa cum îi sfătuia Prelatul Opus Dei pe fiii săi preoți: „Proeminența și strălucirea vieții voastre să fie cea a lui Isus Cristos, iar dacă este cazul, să

strălucească surorile și frații voștri”
[10].

Această dorință de a sluji este exprimată în multe aspecte. Este normal în Lucrare ca preotul să nu se lase slujit doar pentru că este preot, ci să fie ca „încă unul” între frații săi laici [11]. Mai mult, el se simte „mai obligat decât alții” [12] să slujească cu bucurie, iar această atitudine evită orice posibilă urmă de clericalism în stilul de viață al oamenilor din Opus Dei.

Cele patru sarcini ale unei misiuni

Să ne întoarcem acum la scena Cenacolului pentru a analiza comportamentul lui Isus: să contemplăm modul în care el exercită singura preoție, la care participă toți ceilalți preoți. Învățătorul îngenunchează și ia un lighean pentru a curăța picioarele prietenilor săi drumeteți. Le udă cu apă, le freacă pentru a îndepărta

praful și le usucă cu prosopul pe care îl are înfășurat în jurul taliei. El face toate acestea cu calm, ca și cum nu ar fi nimic mai important de făcut în acel moment; sau mai degrabă: *pentru că* nu este nimic mai important. În același mod, preotul îngenunchează pentru că vrea să îi ajute pe frații săi să fie sfinți. Dar cum se îngrijește el concret de ei? Ce sarcini preoțești trebuie să îndeplinească? Care este misiunea sa specifică?

„Pe lângă ceea ce este propriu ministerului preoțesc în Biserică – care își are centrul în Euharistie – preoții Prelaturii se dedică în principal slujirii ministeriale a celorlalți credincioși [ai Lucrării] și îngrijirii sacerdotale a activităților lor apostolice” ^[13]. Aceasta este misiunea pe care au primit-o de la Biserică: să vivifice, prin preoția lor, această mică familie în rândul poporului lui Dumnezeu. Aceasta

înseamnă, pe de o parte, că configurarea lor cu Cristos preot implică trăirea personală a carismei, pentru a o transmite cât mai fidel: acest preot poate sluji cel mai eficient pentru că dorește cât mai mult să întrupeze spiritul Opus Dei. În plus, preoția sa este în primul rând în slujba sfințeniei membrilor Lucrării, dintre care majoritatea sunt laici, membrii Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci și cei care participă la activitățile sale apostolice.

Desigur, dedicarea lor regulată acestor sarcini nu limitează exercitarea preoției lor, deși o orientează fără îndoială, deoarece este rațiunea de a fi a ministerului lor. Orice altă activitate sacerdotală, oricât de importantă ar părea, este secundară, întrucât este subordonată misiunii pentru care a fost hirotonit. „Concret– adaugă Părintele, clarificând și mai mult această sarcină –, datorită misiunii pastorale

particulare a Prelaturii, ei sunt preocupați în mod special de celebrarea sacramentelor Euharistiei și Penitenței, de predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, de îndrumarea spirituală și de o amplă sarcină de formare doctrinară” ^[14]. Să analizăm puțin mai îndeaproape aceste patru sarcini ale misiunii lor.

În primul rând, preoții, numerari sau asociați, înviorează Lucrarea prin celebrarea sacramentelor, în special Euharistia și Pocăința: sacramentele vieții cotidiene, cele care însoțesc viața de zi cu zi a creștinului. Celebrarea zilnică a Sfintei Liturghii este sarcina fundamentală a preotului: este sursa din care izvorăște toată puterea lui Dumnezeu. Așa cum scria Sfântul Ioan Paul al II-lea, „Biserica trăiește din Euharistie. Acest adevăr nu exprimă doar o experiență zilnică de credință, ci cuprinde în sinteză nucleul misterului [ei]” ^[15]. Iar atunci

când un preot trăiește cu adevărat prin Euharistie, aceasta se vede în viața lui și în jurul său, în roade de sfințenie și zel apostolic.

Preoții din Lucrare dedică, de asemenea, multe ore sacramentului Pocăinței. Sfântul Josemaría dorea ca ascultarea spovezilor să fie pentru fiii săi „o pasiune dominantă și un exercițiu făcut cu plăcere” ^[16]. Prin practica pioasă a spovedaniei învățăm „să avem mai multă durere și, prin urmare, mai multă iubire” ^[17]. Preotul are toate ocaziile de a fi un bun samaritean pentru frații săi și pentru cei care vin la el: să le curețe rănilor, să le aline cu cuvinte îmbibate de speranță și să suporte cheltuielile convalescenței lor. Primirea frecventă a sacramentelor este principala forță a celor care doresc să aducă sfințenia în fiecare colț al lumii și în fiecare pliu al vieții. Atunci când preotul își concentrează viața pe facilitarea accesului la

sacramente, el devine tot mai conștient de primatul harului: de acțiunea lui Isus însuși în munca sa. „Să mă ascund și să dispar, aceasta este năzuința mea, să strălucească numai Isus” ^[18]: Iată cum își rezuma Sfântul Josemaría lucrarea preoțească.

În al doilea rând, preotul este un slujitor al Cuvântului, iar „datoria sa principală este de a vesti tuturor Evanghelia lui Cristos” ^[19]. În Opus Dei, preotul îi înviorează și îi înflăcărează pe frații și surorile sale și prin predicare, care urmărește să faciliteze, în diferite moduri, întâlnirea cu Isus ^[20]. Sfântul Paul s-a exprimat foarte clar: „nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Isus Cristos Domnul” (2 Cor 4,5). Pentru a mișca inimile oamenilor, predicarea trebuie să fie plină de viață, să-i facă să gândească, să le atingă inima, să le dea speranță. În special, *rugăciunea cu voce tare* este o particularitate – cu

siguranță nu exclusivă – a ministerului preoțesc în Opus Dei, menită să favorizeze relația personală cu Dumnezeu. Pentru a se ruga și pentru a-i ajuta pe alții să se roage, pentru a arăta punțile care există între credință și viață, pentru a ajunge, cu darul limbilor, la nevoile și circumstanțele celorlalți, preotul trebuie să dedice timp studiului, astfel încât să poată îmbunătăți atât stilul, cât și substanța cuvintelor sale. Deoarece sarcina de a predica este cu totul și cu totul supranaturală, preotul are nevoie de un contact asiduu cu Duhul Sfânt, care însoțește intim inimile oamenilor și pune în mâinile lor roadele acestei slujbe a Cuvântului.

În al treilea rând, preotul este însoțitorul sufletelor. După cum a afirmat Sfântul Josemaría, cu îndrumarea sau însoțirea spirituală „s-a început și s-a făcut Lucrarea; și cu această sarcina trebuie să îi dăm

continuitate” ^[21]. Această sarcină este, prin urmare, esențială pentru dezvoltarea sa, face parte din nucleul carismei și corespunde atât laicilor, cât și preoților. Preotul însoțește mulți oameni, tot felul de oameni, fără a exclude pe nimeni, dar într-un mod special are grijă de frații și surorile sale din Opus Dei. Este o „muncă foarte frumoasă, plină de sacrificii, fără strălucire, dar foarte plăcută lui Dumnezeu și foarte rodnică” ^[22], pentru că are și un mare efect multiplicator. Protejând întotdeauna libertatea fiecăruia, funcția sa „este de a deschide orizonturi, de a ajuta la formarea criteriilor, de a semnală obstacolele, de a indica mijloacele adecvate pentru a le depăși, de a corecta deformările sau abaterile în mers, de a încuraja întotdeauna: fără a pierde niciodată punctul de vedere supranatural, care este o afirmație optimistă, deoarece fiecare creștin poate spune că poate face totul cu

ajutorul divin (cf. Fil 4,13)” ^[23].

Preotul, în sarcina sa de sfătuire spirituală, încearcă să se asigure că toți oamenii pot găsi în el apropierea, compasiunea și tandrețea lui Isus însuși, pe care îl reprezintă ^[24].

În sfârșit, a patra sarcină cu care preotul trebuie să dea viață în Lucrare este aceea a unei dedicări entuziaste pentru formarea doctrinară și pentru transmiterea credinței. În contextul nostru cultural, este esențial să se acorde multă energie acestui aspect al muncii preoțești. În tot mai multe cazuri, este vorba de a face o primă proclamare care necesită adesea, la rândul ei, o regândire personală a multor aspecte. „Doctrina este întotdeauna aceeași, dar modalitățile prin care oamenii o asimilează și se îndrăgostesc de ea sunt diferite” ^[25]. Această misiune, prin urmare, se realizează prin mijloace adaptate nevoilor fiecărui moment: meditații,

cursuri, conferințe, simpozioane, publicații, intervenții în mass-media sau pe rețelele de socializare etc. Preotul are nevoie de o formare intelectuală profundă, care să-i îmbogățească viața spirituală și să-i permită să împărtășească fraților săi o cunoaștere profundă a credinței. Această formare nu urmărește doar să transmită cunoștințe, ci să ofere fiecăruia dintre ei instrumentele necesare pentru a elabora o sinteză personală a credinței lor și pentru a putea astfel să-i lumineze pe toți și să învețe de la toți.

Desigur, nu toți preoții vor fi experți în fiecare dintre aceste sarcini și nici nu vor fi atrași de toate acestea cu aceeași intensitate. În fiecare loc, se încearcă cu prudență să se găsească sarcinile care se potrivesc cel mai bine fiecăruia, ținând cont și de nevoile Lucrării. Este clar că există mult mai multe lucruri bune de făcut, dar aceste patru sarcini,

distribuite în funcție de caracteristicile personale ale fiecăruia, sunt nucleul slujirii sale: în ele, preotul numerar sau asociat se sfințește pe sine și îi sfințește pe frații săi. Acesta este modul său concret de *a spăla picioarele* semenilor săi. „Este necesar să fim ca sprijinul, care nu se vede – pânză de goblen, spunea Sfântul Josemaría – pentru ca ceilalți să strălucească cu broderia de aur și mătăsurile fine ale virtuților lor, știind să ne așezăm într-un colț, pentru ca frații voștri să strălucească cu munca lor profesională sfințită, în propria lor stare în lume” ^[26]. Toate acestea îi cer preotului o conștiință puternică a misiunii sale și o unire intimă cu Cristos, mai ales atunci când alte lucrări pot părea poate mai urgente, mai eficiente sau mai atractive. Angajarea în această sarcină presupune o fidelitate reînnoită față de lumina din 2 octombrie, care include, de asemenea, ca o altă fațetă a aceleiași

fidelități, adaptarea la nevoile spirituale și culturale ale momentului.

Un stil specific alcătuit din secularitate, unitate și libertate

Identitatea și misiunea preoțească se întrupează în viața fiecăruia cu tonuri și maniere proprii, dar dând naștere unei forme pastorale concrete. Fără îndoială, „faptul că preoții Prelaturii trăiesc, ca și ceilalți, spiritul Lucrării, implică un anumit stil sacerdotal” ^[27]: un stil cu trăsături pe care le putem descoperi în preoția Sfântului Josemaría, deslușind tot ceea ce este peren și universal în ea. Deși există un singur preot, Isus Cristos, și există o singură preoție la care participă în orice moment toți preoții Bisericii, este la fel de adevărat că găsim în Biserică diferite stiluri sacerdotale, în funcție de vocația și misiunea particulară a fiecăruia. Când vine vorba de

conturarea stilului unui preot Opus Dei, ne putem întoarce la imaginea covorului. Dacă ne gândim bine, de fapt, există multe tipuri de covoare, iar alegerea unuia poate fi o sarcină complicată, din cauza diversității enorme a țesăturilor și a diferitelor materiale din care sunt realizate, a diferitelor dimensiuni și forme etc. Ce tip de *covor* este cel al preotului numerar sau asociat?

În acest caz, stilul este marcat de mai mulți factori: viața de familie, la care participă activ; dedicarea față de frații și surorile lui și față de sarcinile apostolice ale Opus Dei; spiritualitatea specifică care pătrunde în relația lui cu Dumnezeu și cu ceilalți oameni și alte aspecte ale misiunii lui care dau o amprentă deosebită preoției sale. Această amprentă nu trebuie înțeleasă ca un model, ca un principiu de uniformitate, deoarece fiecare își păstrează caracterul și personalitatea

proprie. Mai degrabă, este un stil care decurge pur și simplu din carisma care este adusă la viață și care, tocmai din acest motiv, servește acelei carisme.

Poate că, totuși, principala caracteristică a acestui stil specific este secularitatea pe care preoții au experimentat-o înainte de hirotonirea lor și pe care nu o pierd prin preoție. Această secularitate implică un mod de a gândi și de a înțelege realitatea, pe care Sfântul Josemaría l-a numit *mentalitate laică*. Aceasta este o trăsătură fundamentală a ministerului preoțesc al numerarilor și asociațiilor, printre alte motive, deoarece activitățile apostolice pe care sunt chemați să le slujească sunt laice: conduse de laici și orientate spre aceștia. Preotul numerar sau asociat este în slujba celor care conduc aceste activități; el este un sprijin pentru ei, fără a pretinde să ocupe

un spațiu de guvernare care nu este propriu acestei mentalități laice. Tocmai datorită dragostei sale pentru preoție și datorită acestei laicități caracteristice, Sfântul Josemaría îi sfătuia pe preoți „să nu se amestece niciodată în chestiuni discutabile din viața civilă. Laicii, fiecare după conștiința sa, sunt cei care se preocupă de lucrurile pământești”^[28]. În acest fel, preoții pot preveni mai bine riscul clericalismului și pot favoriza libertatea personală a laicilor.

Stilul propriu preotului numerar sau asociat este, de asemenea, puternic marcat de misiunea de a fi un *instrument al unității* în locul în care trăiește, în special în centrele Lucrării și în unele instanțe ale guvernării ei. Inima preotului învață de la Isus să slujească de bunăvoie tuturor oamenilor, să vegheze ca aceștia să se apropie de Domnul, fără să se atașeze de cel care este doar

instrumentul lor și să vegheze „din toate puterile sale ca în jurul său să nu se formeze niciodată grupuri sau bisericețe” ^[29]. Preoții nu fac o lucrare personalistă: ei sunt conștienți că fac opera lui Cristos în lume, prin Opus Dei. Sufletele sunt în mâinile lor, dar nu sunt ale lor: ele aparțin lui Dumnezeu.

În același timp, deoarece au o inimă mare, pe măsura celei a lui Cristos, Sfântul Josemaría scria că fiecare preot, fiul său, „nu se poate mulțumi să îndeplinească sarcinile apostolice care îi sunt încredințate. El trebuie să ia inițiativa...” ^[30]. Acest lucru este cu atât mai adevărat în locurile unde există puțini creștini sau unde activitățile Opus Dei necesită o dedicare mai puțin intensă. „Nu este felul nostru de a sta cu brațele încrucișate, așteptând ca sufletele să sosească” ^[31], pentru că nici aceasta nu a fost felul lui Isus: în Evanghelie vedem cum Domnul nostru iese în

căutarea sufletelor. El nu așteaptă ca acestea să vină la El; El merge acolo unde sunt oamenii: în piețele satelor, pe malul lacului, în Templu.

Aționând „cu inițiativă pentru a avea o muncă sacerdotală abundentă” ^[32], preotul numerar sau asociat ține cont, desigur, de faptul că prima sa preocupare este de a favoriza viața interioară și apostolatul tuturor membrilor Lucrării. Pentru a realiza aceasta din urmă, pe lângă faptul că este întotdeauna în slujba Prelaturii Opus Dei, ascultând de prelat și de vicarii săi așa cum fiecare preot ascultă de ordinarul său, el are sprijinul și sfatul directorilor cu privire la aceste activități. Pe de altă parte, „în măsura în care este posibil, colaborează și la activitățile diecezei” ^[33]. Acest lucru este firesc, deoarece preotul din Opus Dei se știe secular, la fel ca frații săi diecezani, atât prin mentalitate, cât și prin formare. Din

acest motiv, el va fi unit prin legături de prietenie cu alți preoți și va colabora cu ei, ori de câte ori propria sa activitate îi va permite acest lucru, oferindu-se să asculte spovezi sau să ajute în diferitele activități care se desfășoară în parohii. Pe scurt, dispoziția preotului care știe să stea în locul la care a fost chemat și care, în același timp, nu se teme să accepte noi provocări apostolice, complicându-și viața din dragoste pentru Domnul, are o mare transcendență apostolică.

* * *

„Multe lucruri mărețe depind de preot: Îl avem pe Dumnezeu, Îl aducem pe Dumnezeu, Îl dăruim pe Dumnezeu” ^[34]. Aceasta este misiunea gigantică pe care Domnul a încredințat-o în acea noapte din Cenacol primilor preoți ai Bisericii sale. Înainte de a face acest lucru, însă, a vrut să întipărească în inimile

lor singura atitudine care face posibilă slujirea sacerdotală: să se aplece, să îngenuncheze, ca ultimul, pentru a curăța picioarele celorlalți. Aceasta este principala școală pentru a trăi o preoție sfântă, chemată să vivifice Biserica din carisma pe care Dumnezeu a dorit-o pentru Opus Dei. În această misiune niciun preot nu este singur, pentru că Maria, „maica preoților” ^[35], îi ascultă atunci când o caută, având nevoie de ajutorul ei.

^[1] În acest articol se examinează vocația numerarilor și asociaților care sunt hirotoniți preoți. Nu este cazul acelor alți preoți, de asemenea „cu carisma din 2 octombrie”, care, cu toate acestea, sunt incardinați într-o biserică particulară și rămân întotdeauna în slujba acesteia.

[2] Cf. J. L. González – J. Aurell, «Josemaría Escrivá en los años treinta: los sacerdotes amigos», *Studia et Documenta*, vol. 3, 2009, pp. 41-106.

[3] Este vorba de scrisorile cu numerele 10, 25 și 26, datate 2-II-1945, 28-III-1955 și, respectiv, 8-VIII-1956, și trimise în cele din urmă în 1966, 1964 și 1966, în aceeași ordine.

[4] Sfântul Josemaría, „Preot pentru veșnicie”, în *A iubi Biserica*, nr. 35.

[5] Peter Berglar, *Opus Dei. Vida y obra del fundador Josemaría Escrivá de Balaguer*, Rialp, Madrid, 1987, p. 216.

[6] Sfântul Josemaría, *Scrisoarea 10*, nr. 17.

[7] Sfântul Josemaría, *Însemnări intime*, nr. 127. Cf. A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, vol. 1, Rialp, Madrid, 1997, p. 117.

[8] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 26, nr. 1. Câțiva ani mai târziu, Conciliul Vatican II va sublinia această înțelegere a preoției: prin hirotonire și prin misiunea primită „preoții sunt promovați pentru a-l sluji pe Cristos, Învățător, Preot și Rege, la a cărui slujire participă” (Decretul *Presbyterorum Ordinis*, nr. 1).

[9] Pedro Casciaro, *Soñad y os quedaréis cortos*, Rialp, ediția a IV-a, Madrid, 1994, p. 69.

[10] F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 28 octombrie 2020, nr. 21.

[11] Cf. F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 28 octombrie 2020, nr. 21.

[12] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 26, nr. 7.

[13] F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 28 octombrie 2020, nr. 20. Cf. *Codul de drept canonic*, can. 295 *in fine*.

[14] F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 28 octombrie 2020, nr. 20.

[15] Sfântul Ioan Paul al II-lea, *Ecclesia de Eucharistia*, nr. 1.

[16] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 26, nr. 30.

[17] Sfântul Josemaría, *În singurătate cu Dumnezeu*, nr. 259.

[18] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 28 ianuarie 1975, citat în E. Burkhart, J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría*, vol. 2, Rialp, Madrid 2011, p. 301.

[19] Cf. Conciliul Vatican II, Decretul *Presbyterorum Ordinis*, nr. 4.

[20] Predicarea poate lua diferite forme: o lecție de doctrină, o conferință, o omilie, o meditație etc. Acestea sunt genuri diferite, cu scopuri diferite, care presupun abordări și metode diferite. Pe de

altă parte, Cuvântul lui Dumnezeu este glosat și de laici în viața Opus Dei, dar în situații în care nu este necesară slujirea preoțească, cum ar fi în cercul scurt, comentariul Evangheliei, discuțiile de formare etc.

[21] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 26, nr. 35.

[22] *Ibidem*, nr. 35.

[23] *Ibidem*, nr. 37.

[24] Cf. Francisc, Discurs la un simpozion despre preoție, 17 februarie 2022.

[25] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 26, nr. 38.

[26] *Ibidem*, nr. 8.

[27] F. Fernando Ocariz, Scrisoare pastorală, 28 octombrie 1920, nr. 20.

[28] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 26, nr. 51.

[29] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 10, nr. 32.

[30] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 26, nr. 35.

[31] *Ibidem.*

[32] F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 28 octombrie 1920, nr. 21.

[33] *Ibidem.*

[34] Sfântul Josemaría, Scrisoarea 26, nr. 17.

[35] Francisc, Omilie, 29 martie 2018.

José Manuel Antuña, Andrés
Cárdenas, Gerard Jiménez

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/preoti-
numerari-sau-asociati-pentru-ca-
ceilalti-sa-straluceasca/](https://opusdei.org/ro-ro/article/preoti-numerari-sau-asociati-pentru-ca-ceilalti-sa-straluceasca/) (18.03.2026)